

SICILIA INSVLA.

Sicilia Insula nomen à Duce Siculo ortum tradunt, quæ Neptuni filium fuisse ferunt. Prius verò Trinacria vocabatur, quod tribus promotorijs triangula esset, vnde Ouid. lib. 4. Fastorum. *Terra tribus scopulis vastum procurrit in æquor.* Trinacris à positu nomen adepta loci. Tria verò ista promontoria sunt, Pelorus ad Italiam & Aquilonem vergens contra Scyllam, hodie *Capo del Faro* dicitur. Alterum Pachynus ab æris crassitudine, nunc verò caput Passarum dicitur. Tertium est Lilybæum, Africa & Libya oppositum. Hinc coelo sereno videri potest Africa, hodie *Capo Boeo*. Sicana etiam olim dicta, vel à Sicano rege vti Solinus & Capella, vel à Sicanis antiquis indigenis, vti Diodorus Siculus, referunt. Siciliam Insulam principio à Cyclopiibus habitatam, præter auctoritatem scriptorum testantur etiam cadauera seu schelota enormis mensuræ ac proceritatis, in ea reperta, cuiusmodi tradit Bocatius in antro quodam montis haud procul Drebanò vrbe sito: cuius corporis longitudo 300. circiter pedum colligitur. Post hos autem eam incoluerunt Sicani, deinceps Siculi, mox Indi, Troiani, Cretenses, vel Candij, Phœnices, Calcedonij, Cornitij & reliqui Græci, Zanclei, Gnidij, Morgeti, Romani, ac denuò Græci, Gothi, Saraceni, Normanni, Lombardi, Sueui, Germani, Galli, Arragonij, Hispani, Calatani, Genouenses, & tandem Pisani, Lucenses, Bononienses, Florentini, qui populi omnes diuersis temporibus diuersa Sicilia loca occuparunt, habitaueruntque. Incolæ moderni ingenij habent acuti, subtilis, nobilis ad inueniendum; natura facundi, facetique, sed vltra modum loquaces, vnde prouerbio locus, *Gerræ Siculae*. Lingua vt plurimum vtuntur Italica, verum minus grata, politaue, ac eosdem etiam moribus, habitu, reliquoque victu referunt. Regni titulo decoratur Insula. Estque diuisa vniuersa in tres Prouincias, quas valles vocant, ac definit quæque vallibus in vnum è promotorijs. Prima Demino vel Demona vallis Pelorum promontorium habet, & nemorum plena est. Altera vallis de Notho dicta, & frumentarijs tum campis, tum nemoribus læta, pecorumque foecunda, Pachinam continens. Tertia vallis Mazaræ dicitur frugiferarum arborum penè impatiens, messibus armenisque abundans. Lilybæum sibi vendicat promontorium. Regni Metropolis est Panormus, quam Paternum hodie dicunt. Vetusissima vrbs sita in valle Mazaræ loco amœno & fertillissimo, ad Septentrionem spectat, pelagoque alluitur Tyrrheno, muris septa perquam altis, & secundum mare arx est, quam castrum ad mare nominant. Tres item antiquæ ciuitatis portæ, & veteres muro, multis cum turribus, lapide quadrato constructi. Inueniuntur lapides literis inscripti, quibus Noë tempore fuisse Panorum planè constat. Dulcium arundinum, quas *cana mellas* vocant, quarum ex recocto succo fit succharum, fertiles in Panormitano agro sunt messes. Syracusa regio olim ciuitas in valle de Notho sita, vrbs quandoque maxima pulcherrimaque, ac triplici septa muro, portus etiamnum duos habet, qui quum diuersos inter se aditus habeant, in exitu sunt coniuncti, quorum coniunctione Insula ipsa disingitur. Ea tanta fuit, vt ex quatuor aliquando vrribus constaret, quarum vna ea est, quam diximus Insula, quæ duobus illis portibus cincta (Magnum & Paruum vocant) quæque in præsentia cæteris solo adæquatis tantummodo stat. In insula huius vrbs est fons, cui nomen Arethusa, Poëtis celebratissimus. Agri Syracusani omnium quæ ad victum humanum pertinent, rerum longè fertillissimi sunt. Tritici enim omnisque leguminum generis latissimas ferunt segetes. Cattania ciuitas in Demona valle mari vicina. Ager Cattanaicus totus fertilis est, & Theitin vinum ibi natum præstat omni vino Siculo. Agrigentum peruevusta ciuitas, in Mazaræ valle Perillo tyranni nobilis, quæ æneo boue tormento sauisimo donauit Atheniensis Faber: cuius supplicij ipse primus edidit specimen. Messana quoque vetusta Sicilia ciuitas est in Demona valle sita, hodie satis prospera & polens. Ab Italia finibus Charybdis freto, portuque, natura ipsa facta discreta, ab Occasu collibus munita, tritici messibus, quia montibus clauditur & pelago, caret: nemoribus abundat, sed tota prope eius messis in mororum folijs consistit. Probatissima enim à Messanijs lana serica in multas Europæ partes mittitur. Plinius in hac Insula vrbes 72. numeravit. Hodie Episcopales continet 12. Insula est nobilissima, fertillissimaque rerum omnium, Cereris, Bacchi, croci, mellis, succhari, olei, plantarum ac simplicium medicinalium. Fluminibus rigatur plurimis, ac portus exhibitibus tutissimos. Teria, Himeria, Gela, Ianeta, Garbone, Samsone, Salsa, Platina, Taretta, & compluribus alijs. Montes habet aërios, aquarum dulcium, fontiumque copiosos, fructiferos & amœnos, & Ætnam montem, nunc *Mont-gibet* dictum, mirum suis incendijs, sylvarum, nemorumque copiam, vt ex prædictis facile intelligere est. Minerarum præterea diues est Sicilia: generat enim aurum, argentum, ferrum, alumen, salem cum coctilitium, tum fossilitium, tum etiam speciè salis ex marina aqua coagulens, generat insuper gemmas pretiosas, Smaragdos, Agatos, in Acatio amne. Effoditur & Berillus in magna copia, item Porphyrites lapis omnium ferè colorum, nec non & Iaspis, & in mari iuxta Messanam & Drepanum generatur Corallium. Thermis hinc inde abundat. Calidis tepidisque sulphureis alluminatis, cuius materiæ ibi ingens copia. Vnde & montium confagantium ignes. Laudatissimæ verò Cifalenses thermæ habentur. Alluitur autè à Septentrione mari Tyrrheno seu Infero, ab Ortu Adriatico vel Supero & Ionio, ad Austrum verò Africo mari, & ad Occidentè Sardo. Incipit ab Occidete sub longitud. grad. 36. vbi Trapanum, & definit in Oriente sub longit. grad. 39. minut. 35. vbi Messana. Latitudinis initium sumit sub grad. 35. minut. 15. vbi Pachinum promontorium, definitque sub grad. 37. minu. 28. latitud. Subiacet itaque sub finem quarti climatis, qui est parallelus transitus per mediam Phœnicæam, vsque ad mediū quinti, quod est per Rhodum. Ita vt parallelus subiacet 10. & 11. vbi dies artificialis prolixior horarum 14½. & 14½. longa est itaque ab Occasu in Ortum mill. German. 45. vel Italicis 180. lata autem ab Austro in Boream mill. German. 33¼. vel Ital. 133.

CORSICA.

Corsicam nomen suum à muliere quadam eius nominis accepisse ferunt, aiunt quidam à Corfo eius terræ domino, quanquam (vt ait Thomas Porcachus) dicunt alij sic appellatam à qualitate cacuminis montis alicuius: eò quod *κόρυμβος* apud Græcos sonet Templum cacuminis, seu Templum montis. Olim à Græcis Cynus vocabatur, à Cyno Herculis filio, sed prius Terafina dicta erat. Insula huius primos cultores ferunt fuisse Persas, qui prius sub Caspijs habitauerant, ac Caspij Corsi nominabantur. Hodierni Corsicæ, incolæ etiamnum, vt olim habentur homines agrestes, ferocesque, qui vel ipso aspectu animi ferocitatem referant. Homines pauperissimi, ac à literis profus alieni. Diuiditur autem Insula in quatuor partes. Latus

Oriente ab incolis dicitur *Banda di dentro*. Occidentale *Banda di fuora*. Meridionale quod vergit versus castrum Bonifacij *di la da monti*, id est, Transmontana. Septentrionale versus promontorium, quod caput Corsum dicunt, *di qua da monti*, id est, Cismontanam vocant. Plinius memorat olim in ea fuisse ciuitates 33. hodie nullam ferè habet præter vnam Bastiam paruam, maritimamque vrbem, in qua residet supremus gubernator, quem quotannis illis constituunt Genuenses, est & Nebbium ciuitas cum Comitatu, eam Ptolomæus Cerfunum videtur appellasse. Portus habet binos hæc Insula, satis amplos, maximarum nauium capaces, in sinu qui vocatur S. Florentij. Est & Sancti Bonifacij portus, à Ptolomæo dictus portus Syracusanus. Insula pessimè culta, est enim aspera, petrosa, & loca habens altissima, ac deserta. Crescit optimum & nobilissimum vinum in ea Insula parte, quæ respicit Tiguriam. Fert quoque resnam, mel, & similia, non tamen laudatur mel in ea collectum. Referta est ouibus & bobus ea pars quæ respicit Ethruriam Italia, est mediocriter plana, habetque ibi foecundum solum, & producit nobiles & dulces fructus. In reliquis verò locis, aditu est difficilis ob montium asperitatem. In montanis quæ vocantur Illia Orba, vbi Insula est eleuatissima, ingens numerus oberrat animalium, quæ ipsi Capras, Muffolas appellant, animal præterquam in hac Insula & Sardinia, nusquam apparet in tota Europa: habens cornum & pilos instar cerui, & cornua instar arietis, non longa, sed retrò circum aures reflexa, præcipue duritiei, vt si altitudine 50. pedum præcipitetur inter saxa, ac capiti incumbat, non lædatur, magnitudinem retinetur cerui mediocris, folisque herbis vescitur, cursu præditum velocissimo, carnes habet gustu lapidas. Fluminibus rigatur Golone, Tauiguanò, Sagona, Bauono, Tegiamo, ac nonnullis alijs. Syluis, nemoribusque quæ resnam exhibent, montes hinc inde vestiuntur. Montes verò præcipui sunt quos dixi Illia Orba vocari, item Cheparteno mons, mons Tenda, mons Gualango, mons Rossus. Ferri mineras habet in Comitatu Nebbiensi, secundum Biuiacum amnem, & prope S. Florentium, salis fodinæ sunt dictæ ab incolis, *Salina della Roia*. Sunt præterea valles quadam profundissima, nebulis nullo non anni tempore obducta, in quibus Chrystallum ferè haberi. In mari autem inter Corsicam & Sardiniam Corallium legitur. Thermas habent complures, vt eas quas vocant *de pietra Pola*, item prope Asca in valle Carroggia, item in territorio Nebbiensi nonnulla alia. Ab Occidente & Septentrione respicit mare Ligusticum, ab Ortu Tyrrhenum, à Meridie Sardiniam. Incipit ab Occidente sub longitud. grad. 30. min. 20. vbi Zinatuum, definitque in Oriente sub longitud. grad. 32. vbi Pie Morlo locus. Ab Austro initium sumit sub latit. grad. 39. minut. 2. vbi S. Bonifacius, definitque in Septentrione sub latitud. grad. 41. minut. 15. vbi caput Corsum. Subiacet itaque sub initium 8. climatis, quod est per Hellepontum. Ita vt parallelus per eam transiens sit 13. diesque artificialis prolixior plus minus horarum 15. Longitudinem itaque habet ab Occasu in Ortum mill. German. 21½. seu Italicorum 87. latitudinè verò ab Austro in Boream mill. German. 34. seu Ital. 136.

SARDINIA.

Sardiniam sic dictam aiunt à Sardo Herculis filio seu Nepote: Timeus Sandaliotim appellauit ab effigie Sandalij, hoc est, Soleæ, alij verò à similitudine vestigij Ichnusam nominarunt. Plutarchus affirmat Thufcos fuisse primos Sardinia cultores. Post Thufcos autè Poeni, mox Græci, deinceps Iberi, Hispanique. Plinius scribit Ilienses, (fortasse Troiani fuere) Sardiniam incoluisse, ponit & Corsos: tandem verò Romani Insulam sibi subiecerunt, sed labante Romanorum imperio, rursus ab Afris fuit occupata Sardinia, quos Pisani & Ligures expulerunt, inter se ipsi distribuentes Insulam: deinceps ad Arragonia reges delatum est imperium. Est autem diuisa Sardinia in duas partes, quarum ea quæ in Austrum vergit *Capo de Calari* dicitur, & quæ in Boream caput Lugudori, quarum vnaquæque habet suum gubernatorem. Linguam sibi habent peculiarem: sed propter aduenarum gentium multitudinem corruptam. Hispanica quoque non pauci nunc vtuntur. Nobilissima in ea ciuitas est Calaris, sita in monte iuxta mare, Africam respiciens, per amplum habens portum, diuiditur autem in ea vrbs in quatuor partes: media quæ fortissimè septa est muro, proprie vocatur Calaris: ea verò quæ Orientem spectat, vocatur Villa-noua: & quæ Meridiem respicit, vocatur *la Galipola*, seu *la Marina*: & quæ ad Occidentem vergit, Stampax nominatur. Est & Oristangen Metropolitana ciuitas, sita in solo plano, & parum à mari distans. Portum habet versus Occidentem, sed quia insalubri aëre infestatur, propterea minus est populosa. Algher ciuitas est noua, parua, populosa tamen & munitissima, domibus & edificijs pulchris ornata. Ea pars Sardinia, quæ Corsicam spectat, motuosior est: sed montes amœni, & humanis necessitatibus vtilis sunt. Opposita verò pars planior & tritici abundantissima, amœna, sed altera amœnior est. Abundat tota Insula frugibus, pecore, & armeto, carne, caseo, pellibus. Equis ita abundat, vt non pauci agrestes sint, dominis carentes, nostris minores, generosi tamè, robusti & agiles. Vino optimo passim abundat Insula, albo, nigro, vermiculo, & iam oleas quoque plantant incolæ. Venationem habet vberem, Caprarum præcipue, Muffonum, quas in Corsica descripsimus. Lupis caret, omniumque in ea quadrupedum nocentior est Vulpes. Crescit & herba ex Ranunculi speciebus, quam Sardoniam vocant, Apiastro similis, quam qui edunt, risu perire videntur. Vnde prouerbiū, Risus Sardonicus. Habet flumina multa & amœna: sed non profunda, quæ ætatis tempore transuadari possunt. Ea sunt Tirus, Tirsus, Sauo, Calaritan, Sepro, Codro, ac reliqua. Montibus vndique aspera, & syluis quoque conspersa, maximè qua in Orientem vergit. Ex minaris argenti fodinas Sardinia ditissimas habet, maximè apud ciuitatem Ecclesiarum, item sulphuris & aluminis. Salinas verò habet magnas & inexhaustas, non in vno tantum, sed in multis locis, meliores tamen sunt prope Calarim. Sunt quoque in Sardinia Balnea multa salubrium calidorum fontium, quorum pulcherrima ea, quæ inter Castrum montis regalis & oppidum S. Gauni iacent: verum ab incolis negliguntur. Alluitur autè Sardinia ab Ortu Tyrrheno, à Meridie Africo, ab Occasu Sardo mari, à Septentrione verò Corsicam respicit. Incipit ab Occidente sub longitudine grad. 30. minut. 50. vbi Marazum, definitque in Oriente sub longitudinis grad. 32. minut. 50. vbi Aquilastrum. A Meridie initium sumit sub latitudinis grad. 37. minut. 14. vbi Tolar, ac in Septentrione definit sub latitudine graduum 40. minut. 2. vbi Erebantium promontorium. Subiacet itaque sub medium quinti climatis, quod ducitur per Rhodum, vsque sub principium sexti: ita vt parallelus per eam transiens sit 17. vbi dies artificialis prolixior horarum 14½. 16. autem est ab Occasu in Ortum mill. Germanicis 25. seu Ital. 100. lata verò ab Austro in Boream mill. German. 42. seu Ital. 168.

SICILIA INSVLA MARIS
Inferi. iuxta Mamertinum fretum.

SEPTENTRIO

MARE PAMPHYLICVM

CYPRVS INSVLA MARIS SYRIACI
iuxta Ibsicum sinum sita.

CORSICA, OLIM CYRNVS
INSVLA maris Ligustici.

SARDINIA TVRRHENI MARIS
INSVLA

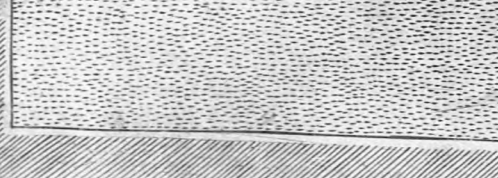

MARE CRETICVM

CANDIA, OLIM AERIA, CVRENTIS MACARON ET Creta dicitur Insvla Libyci maris

PYTHIVSÆ INSVLÆ,
maris Balearici.

MAIORICA ET MINORICA SARDI
maris Insvla.

MITYLENE AEGEI MARIS
Insvla in Adramiteno sinu.

MELI AFRIICI seu Siculi
maris Insvla

MERIDIES

OCCIDENS

ORIENS

ITALIA.

ITalia nomen à quo originē traxerit ostendemus, si prius quibus initijs excreuerit hæc gens, & antiquiora vetusta eius nomina dixerimus. Primum itaque satis constat nobilissimam hanc terram, quæ nunc Italia dicitur, clarissimis initijs & temporum, & populorum primum excreuisse. Principium enim traxit ab aureo sæculo. Præclaris item & egregijs Heroibus, Iano, Camefe, Saturno quæ, Phœnicibus & Saggis, quos pro dijs habuit antiquitas, quæq; prima omnino gens fuit, à qua post vniuersale Diluuium, Coloni per orbem terrarum emissi, vt in Originibus Cato perhibet. Varijs autē ac diuersis nominibus ex vicissitudine, commutatione quæ temporum & rerum, oram hanc appellatam fuisse, non est obscurum. In primis Ianicula à Iano dicta, seu Noë, quem & OEnotrium vocatum aliquos prodidisse scribit Cato, ob Vini & Farris, quorum in sacrificijs vsus est, inuentionem. Hinc item OEnotriæ nomen ortum. Animaduertendum verò est tres OEnotrios extitisse. Primum Ianum: alterum Lycaonis filium Arcadem Gra cum: tertium Sabinorum regem, quanquam antiquissimus omnium ille fuerit Ianus, à quo Latium Hetruriam quæ; nomen OEnotriæ desumpsisse Cato memorat. Ab his itaque tribus OEnotrijs rotidem OEnotriarum appellationes ortæ. Prima veteris Italia, quæ ab Iano profecta est: altera partis eius Apulia, quam tenebant Ausones, ab OEnotro Græco Arcade, Tertia regionis Sabinorum, ab OEnotrio gentis rege. Succedit aliud nomē Camefana, cuius auctorem Camefem prodidit Cato. Insequentibus temporibus aliud à Saturno nomen Saturniæ natum, item quæ Saleumbronæ, vt Cato refert à gentilibus. Aliud huic nomen Apinæ, vbi Api deorum Italia postremo secutū, & Viruliæ. Hinc nomē Hesperia successit ab Hespero Athlantis filio profectum: qui Hispania fratris iniurijs pulsus, cum huc commigrasset, regioni nomen peperit, at quo ab Hispania distingueretur, hæc Hesperia magna dicta est. Ausoniam deinde vocatam à rege quodam, Seruius & Berofus affirmant: Nonnulli Ausones initio circa Beneuentū, & illa loca finitima prope Tyrrenum & Siculum mare, quod Ausonium inde dictum, incoluisse, deinceps autem prolatis finibus ad Locros & Ausonium mare, in Italia frontem effulo, postremo reliquum vniuersæ regionis nomen adeptum Ausonia censent. Vltimum denique nomen exortum Italia, cuius auctor, vt Polybius & Dionysius prodūt Italus, regionis huius rex, quæ prius in Arcadia regnauiſſe Thucyrides scripsit. Animaduerti porro debet, quod ait Cato, nominibus his Ianicula OEnotriæ, Camefana, Saturniæ, Saleumbronæ, Apenninæ, Taurinæ, seu Vituliæ, Hesperia, ac Italia, principio nuncupatam regionem circa Tyberim, hæc Italia nomina. Nunc populos, aduenas quæ gentes quas excepit, commemoramus: quarum tanta multitudo ac varietas, quantam nulla omnino totius orbis terram, vel habitandi, vel prædandi causa periuit. Appulere huc OEnotrij, Aborigenes, Lydi, Aurunci, Pelasgi, Ausones, Arcades, Græci, Troiani, Veneti, Ligures, Ardeates, Rutuli, Siculi, Iapyges, Lacedæmonij, Salentini, Pelij, Aenianes, Achæi, Oeripites, Pilij, Galli, Pœni, Heruli, Gothi, Ostrogothi, Hunni, Hungari, Cepidæ, Turingi, Anares, Longobardi, Saraceni, Britones, Cymbri, Teutones quæ, quemadmodum scriptores perhibent. Ex his autem populis quidam hic vrbes condidere, veluti Oenotrij, Ausones, Græci, Troiani, Galli, & plerique alij: nonnulli sedes cœperunt tantum, aliqui populationibus peractis, ad sua reuerſi sunt. Italiam Cato & Sempronius partiuntur in Apenninum, in Cisapenninam regionem, quæ ad inferum mare vergit, & in Transapenninam, quæ ad superum vergit, & vt Sempronius adiit, in Alpes, à Rhetis ad Ligures. Idem dein Apenninum in Ligures, Pontanos, Apuanos, Umbros, Sabinos, Sabellos & Hetruscos diuidit. Cisapenninam porro regionem vocat, quæ mari infero apposita, quippe quoniã in vrbe Roma diuisionem hanc peregit, ideo quæ situs Cisapenninus illi erat, qui nobis Transapenninus. Regionem Cisapenninam ad inferum æquor, in Ligures Montanos, Ligures Apuanos, Ligures Hetruscos, Populonios, Ligures, Hetruscos, Tyrrenos, hinc Lucanos, Picentinos, & Cumanos secat. Transapenninam, quæ nobis citra montes est, in Galliam Cisal-

pinam, hanc in Transpadanam & Cispadanam, item in Galliam togatam. Alpes inde trifariam scindit, in Alpes Ligurum, & quæ inter Pœninum Ocræque montes, demum Taurifonas ab Ocræ vsque in Histriam. Plinius auctorem D. Augustum, descriptionem quæ ab eo factam in regiones vndecim, sequi se fatetur, & Liguriam, Hetruriam, Latium, Campaniã felicem, Samnium, Picenum, Umbriam, Galliam, Italiam, Transpadanam, Venetiam & Histriam ponit. Strabo regiones octo fecit. Venetiam, Liguriam, Picenum, Leucaniam, Thusciam, Romam, Campaniam & Apuleiam. Ptolomæus alia ratione terram hanc omnem in populos quatuor & quadraginta partitur. Mafilienses sunt circa Ligusticum mare, & Thusci, Latini quæ & Campani, & Picentini, & Leucani, & Brutij: quorum aliqui ad Tyrrenum æquor vergunt, nonnulli Mediterranea tenent. Vti quoque Magnæ Græciæ gentes, & Salentinorū, tam in Adriatici ora, quàm intus. Dein Apuli, Peucetij, Daunij, prope Ionicū sinum, & ite penitus in Continenti. Tum qui sequuntur partem ad Adriam, colunt partim in Mediterraneo. Frentani, Paligni, Marrunini, Piceni, Senones, Veneti, Carni, Histri, & in meditullijs Galli, Boij, Lenomani, Betuni, Insubres, Sarafsi, Taurini, Libyci, Cantrones, Lepontij, Caturiges, Segusiani, Nerufij, Suriij, Vendcontij, Gallia Togata, Umbri, Sabini, AEquicoli, Marſi, Præcutij, Vestinij, Caraceni, Sannites, Hirpini & Calabri. Antoninus in Itinerario regiones facit denas senas, sic Campaniam, Thusciam cum Umbria, AEemiliam, Flaminiam, vbi Rauenna, Liguriam, in qua Venetiam, Istriam, Coctias Alpes, Samniam, Aquiliam, Calabriam, Brutiam, Lucaniam, Rhetiam primam, & Rhetiam secundam. Annectit insuper Italia Siciliam, Sardiniam, & Corsicam Insulas, vti partes. In sacro codice Romano, vt Volaterranus auctor scribit. Italia diuisio recentio fit huiusmodi in Marchiam Taruifinam, seu Venetiam, in Istriam cui Foro-Iulienſes annectuntur, Lombardiam, siue Galliam, Transpadanam, Liguriam, Romandiolam, vel Galliam Cisalpinam, Ducatū Spoletinum qui Umbria, Apprutium quod & Samnium, Campaniam, siue Latium. Terram laboris quæ Campania, item quæ Liboria, Calabriam vel Lucaniam, Apuliam, & terram Hydruntinam, qui Salentini dicti. Notandum verò est hoc in libro Romano, neque Geographicum, neque Topographicum ordinem seruari, sed rationē solūm Archiepiscopatum, Episcopatum, & Ecclesiasticorum beneficiorum haberi. Vt si quid rudius quàm Chorographiæ leges patiantur, hic appareat, nemo miretur. Blondus Italianam regionibus decem & octo partitur in Liguriam, Etruriam, Latianam seu Campaniam maritimam, Umbriam seu Ducatum Spoletinum, Picenum, quod nunc Aconitana Marchia, Romandiolam olim Flaminiam, AEemiliam, Galliam, Cisalpinam, quæ & Lombardia, Venetiam, Italiam, Transpadanam, quæ nunc Marchia Taruifina, vel Aquiliensis, vel Foro-Iulienſis, Istriam, Samnium terrā laboris, quæ Campania vetus, Lucaniam, Apuleiam, Salentinos, quæ terra etiam Hydruntina, Calabriam & Brutios. Leander Albertus, ex quo cum hæc, tum cætera pleraque desumpsimus (cum enim Italiam ipse ita describat, vt eo solidius nihil tradi possit, non putavi aliam mihi eius describendæ rationem ineundam esse: Quapropter ipsius nos verbis quoad fieri potuit, insistimus) sic Italiam diuidit in regiones vndeviginti, vt prima sit Liguria nunc Italis, Ora Genuensis: secunda Hetruria, quæ & Thuscia: tertia Umbria, nunc Ducatus Spoletinus: quarta Latium, id nunc Campania Romana: quinta Campania felix. Hæc terra laboris: sexta Lucania, nunc Basilicata: septima Brutij, nunc Inferior Calabria: octaua Magna Græcia, hæc Calabria superior: Nona Salentini, nunc Terra Hydruntina: decima Apulia Peucetia: iam terra Bariana: vndecima Apulia Daunia, nunc Apuliam Planam vocant: duodecima Samnites, hoc Apprutium: tertiadecima Puenum, hæc Aconitana Marchia: quartadecima Flaminia, quæ Romanula nunc, vulgò Romandiola: quintadecima AEemilia, nunc est Lombardia Cispadana: sextadecima Gallia Transpadana, quæ nunc Lombardia Transpadana: septimadecima Venetia, hæc Taruifina Marchia: duodeuigesima Forum-Iulij, nomen vulgò ferè retinet, dicta & Patria: vnde uigesima Istria, quæ & ipsa, sed prorsus incorruptam appellationem